

Takács Tünde

A VÉG KEZDETE

I. kötet

1. fejezet

Ewan

A Szálfák erdejére sötét fellegként simult az éj, Révia csodás peremvidékén. Csupán egy tábortűz lobogó fénye űzte el a mérhetetlen homályt. A lángok melegénél két férfi beszélgetett. Az ifjabb igen magas volt, még így ültében is jól látszott. Rendkívül széles vállú, izmos testalkatú, arca sármos. Sötétzöld szemei ragyogtak a lángok fényében. Sötétbarna, enyhén hullámos haja hátrafelé volt fésülve. Széles mellkasát fekete ing fedte, fekete nadrágot és térdig érő, ében csizmát viselt. Derekán széles, vörös öv lógott, egészen térdéig. Mellette a földön, hosszú pengéjű kard nyúlt el, melyen jobb keze pihent. A mellette ülő férfi jóval idősebb volt. Magas, vékony alkatú. Sötétbarna hajában már több volt az ősz hajszál. Arcát ráncok tarkították. Szemei gesztenyebarnák voltak. Kék inget és barna nadrágot viselt, rövid, őzbarna csizmával.

– Végre elérkeztünk utunk kezdetéhez, apám – mondta az ifjú.

– Így van fiam – bólintott a férfi.

– Holnap pedig megszerzem a Halál Fekete Kardját, amivel erőm hatalmas lesz! – jelentette ki az ifjú.

– Ewan! Azt megszerezni szinte lehetetlen – vélekedett apja.

– Épp ez az! Csak szinte! Akkor van rá éppen elég esélyem, hogy az enyém lehessen! – gonosz fény gyúlt szemében – Tudom jól, hogy te ismered a kard történetét!

– Ewan! Meghalsz! – ellenkezett Sebestyén.

– Az enyém lesz! Ebben biztos vagyok! – csattant fel Ewan – Mondj el mindent, hogy megszerezhessem!

Apja kelletlenül belekezdett a rege elmesélésébe, mivel jól tudta, fia eltántoríthatatlan a tervétől.

– Mikor a kard megszületett, Réviában egy igen hatalmas király uralkodott Zsigmond. Legnagyobb kedvtelése a vívás volt, s ezzel együtt a pompásabbnál pompásabb kardok. Ezért úgy vélte, neki olyan fegyver dukál, amilyennel nem rendelkezik senki más. Így udvari mágusának megparancsolta, készítsen neki oly fegyvert, mely egyedülálló. A mágus teljesítette ura óhaját. Létrehozta a fekete pengéjű kardot, mely rendkívül elnyerte az uralkodó tetszését. S hogy mágusa ne hogy készíthesen másnak is, kivégeztette, majd az összes jegyzetét elpusztította. A király vívásai alatt rájött, a fegyver nem csak kívülről tetszetős. Sokkal erősebb a többi kardnál. Egyszerűen nem tudta ezek után legyőzni őt senki. Ő pedig hódító hadjáratot indított, hogy kibővítsé kincstára gazdagságát, ami népének egyáltalán nem tetszett, hisz hullottak fiaik, uruk nagyravágyása végett. S ekkor egy igen híres lovag, ki szintén megelégtelte a nép sajnárgatását, a király bizalmába férkőzött. Végül a király annyira megbízott benne, hogy az életét is rábízta volna. S akkor a lovag ellopta tőle a fekete pengéjű kardot. Ezzel megtörte a király hatalmát, és népe kivégeztette a zsarnokot. A nép szerette volna királlyá koronázni a lovagot, de ő nemet mondott. Inkább életét a kard őrzésének szentelte, ne hogy ismét gonosz kezekbe kerüljön. Így egy mágus segítségével elzáratta magát a karddal együtt egy erdőbe. A varázs megakadályozza az erdőbe

lépőt, hogy elhagyja a rengeteget. A mágiát csak egyféleképpen lehet megtörni. Meg kell ölni a lovagot, ami eddig senkinek sem sikerült. Aki eddig belépett az erdőbe, arra csak a halál várt. Ezért kapta az emberektől a nevét is, a Halál-erdeje.

– Hogy lehet az, hogy még él a lovag? – tudakolta Ewan.

– Varázslat által – magyarázta apja. – Életben van, oly sok idő után is, de csak akkor, ha valaki belép az erdőbe. Olyankor életre kel, hogy végezzen a betolakodóval. Aztán visszatér őrhelyére, hogy ismét szoborrá dermedve őrizze a kardot.

– Akkor húsvér ember? – pillantott fel Ewan.

– Igen, az – sóhajtott a férfi. – Bár sokkal erősebb egy átlagos embernél. Ez is a varázslat része. De azért ember. Így meg lehet ölni.

– Majd én végzek vele! A kard pedig az enyém lesz! – mosolyodott el az ifjú – Holnap indulok apám! – jelentette ki eltökélten.

Ezzel minden vitát lezárt. Apja tudta, kár a fiával el-
lenkeznie, mivel ha egyszer eltökél valamit, véghezviszi.

Másnap kora reggel Ewan egyedül útnak indult. Egyenest a Halál-erdejéhez lovagolt. Délre járt már az idő, mikor megpillantotta az erdőt. Fái oly sűrűn nőttek, hogy a delelő nap sugarainak sem sikerült áttörni köztük. A hatalmas tölgyek és nyírfák egymásba kapaszkodva zárták el a fény útját. Az erdő fölé pedig a Fekete-hegy magasodott. Ewan megállította lovát. Az erdő szélénél kikötötte fekete paripáját egy vaskos tölgyhöz, majd belépett a Halál-erdejébe. Legnagyobb meglepetésére az erdőben világosság honolt. Madárdal töltötte be a levegőt. A fák már nem sötétlettek. Leveleiken megcsillant a nap fénye. A talajt dús, élénkzöld fű borította, melyben rengeteg, apró, sárgafejű csillagvirág sorako-

zott. Ahogy Ewan elhagyta az első fasort, a rengeteg mélyéről halk sóhaj tört fel.

A hang az erdő közepén álló tónak piciny szigetéről zendült, majd egy, a napfényben csillogó, fehér márványszobor megremegett. Sóhaj hagyta el ajkát, mire ismét húsvér férfi vált belőle. Magas és izmos volt. Hosszú, dús, fekete haja széles vállain nyugodott. Szépen ívelt szemöldöke alatt fekete szemei körbepásztázták a tájat. Ezután megindult dél felé, átgázolva a tó vizén, mely a térdéig ért. Testét csillogó, ezüstöspáncél fedte, melyet mellén sas díszített. Bal oldalán hosszú kard lógott, ezüstös hüvelyében. A partról visszánézett a kicsiny szigetre, amin egy kerek kőasztal volt látható. Azon pihent a Halál Fekete Kardja. Majd ismét délnek fordulva, bevette magát az erdő sűrőjébe.

Ewan épp egy mezőn vágott át, mikor megpillantotta a fák közül kilépő lovagot, aki rögvest megszólította.

– Ki vagy te? Mégis mit keresel eme erdőben? – kérdezte tisztelettel parancsolóan a lovag.

– Én vagyok, azaz ember, aki a túlvilágra küld téged! Hogy elvegyem, amit oly régóta őrzöl – húzódott gonosz mosolyra Ewan szája.

– Sokan jöttek már eme szándékkal, de mindőjük kudarcot vallott! Még meggondolhatod magad fiú és békében kivezetlek az erdőből, de ha nem, ütött életed utolsó órája! – zengett a lovag hangja.

– Előbb hull a te fejed porba, mint az enyém! E felől biztosíthatlak! – rántotta ki Ewan a kardját hüvelyéből.

A lovag elnevette magát.

– Még soha nem volt ily pimasz ellenfelem. Most megtanítlak a jó modorra kölyök!

Közben a lovag is kihúzta kardját hüvelyéből, majd lassan megindultak egymás felé. Ewan meglendítve kardját, nekítámadt a lovagnak, aki egy könnyed, alulról